

HUGO EN GASTON

Hugo en Gaston de wollige schapen gaan vandaag hun bril ophalen. Ze zijn zo gelukkig dat ze vanaf vandaag alle mooie bloemen en dieren heel duidelijk gaan zien.

Hugo zegt dat hij zich dan ook niet meer zal vergissen, want nu eet hij soms het eten op van Minoes de poes, en dat is niet zo lekker.

Als ze buiten komen met hun nieuwe bril, moeten ze zich haasten om de bus te halen.

"Lopen, lopen!" zegt Gaston, en terwijl hij dit roept, valt hij over de poten van Hugo. Dan zien ze hun brillen door de lucht vliegen.

Ze rapen snel de brillen op, zetten ze terug op hun neus en beginnen te schateren van het lachen.

"O," zegt Gaston, "mijn buik doet pijn van het lachen! Ik heb jouw bril op en jij die van mij. Ik zag helemaal niets met jouw bril." Ze wisselen terug van bril en wachten op de volgende bus.

MINOES

Vandaag gaat Minoes de poes met haar baasje naar de zee. Ze gaan lekkere vis kopen om vanavond op te eten.

Aan het kraampje van de visboer denkt Minoes: Wat zal ik vandaag eens eten, een platte vis of een sardientje?

Plots ziet Minoes onder het kraampje een sardientje liggen. Met gestrekte pootjes probeert ze het sardientje te pakken. "O, het lukt niet. Ik ga me nog meer moeten strekken," zegt Minoes.

"En... hebbes! O, dat gaat smaken."

Net wanneer Minoes een grote hap wil nemen, ziet ze het sardientje huilen. Oei, wat nu? denkt Minoes. En ze vraagt: "Waarom huil jij?"

Het sardientje snikt en vertelt dat al haar vriendjes nu nog in de zee zijn, dat ze alleen is en dat ze in Minoes haar buik gaat komen.

Minoes heeft geen honger meer en vraagt aan het sardientje of zij het fijn zou vinden om bij Minoes te wonen.

En vanaf die dag zijn Minoes en het sardientje de beste vriendjes.